

Efter paragraffens 2. stykke omfattes ugifte børn under 18 år ligesom hidtil af forældrenes naturalisation, medmindre andet i det enkelte tilfælde fastsættes ved den pågældende lov om indfødsrets erhvervelse. Dog er de hidtil gældende regler, hvorefter ægtebarn fulgte faderen og udenfor ægteskab født barn fulgte moderen, erstattet af de mere detaljerede regler i forslaget § 5, til hvilken paragraf der henvises i § 6, stk. 2.

Til § 7.

Den tilsvarende bestemmelse findes i 1925-lovens § 5. Denne regel hjemler principielt fortabelse af dansk indfødsret i alle tilfælde, hvor nogen erhverver fremmed statsborgerret uden hensyn til, på hvilken måde denne erhvervelse sker. I teorien og i praksis har man dog fastslået, at dette ikke kan gælde uden nogen som helst begrænsning, idet det kan tænkes, at en fremmed stat tillægger danske indfødte sin statsborgerret under sådanne forhold, at det ville være urimeligt, om Danmark skulle tage hensyn hertil. Selv med denne begrænsning er reglen imidlertid meget vidtgående.

Reglen har bl. a. til følge, at en dansk kvinde, der gifter sig med en udenlandsk mand og i henhold til lovgivningen i mandens hjemland uden videre får statsborgerret som manden, får samme stilling som den, der har ansøgt om en fremmed statsborgerret.

I overensstemmelse med det ved udarbejdelsen af forslaget fulgte princip er reglen nu foreslået affattet således, at en dansk kvinde ikke længere kan miste indfødsret, alene fordi hun gennem selve sit giftermål erhverver en fremmed statsborgerret.

Endvidere har man ment — bortset fra de 3 nedennævnte undtagelsestilfælde — også at burde se bort fra andre former for uansøgt erhvervelse af fremmed statsborgerret.

Forslagets hovedregel går derfor ud på, at dansk indfødsret kun fortages ved erhvervelse af fremmed statsborgerret, såfremt den pågældende person selv eller gennem sin formynder har ansøgt om eller udtrykkeligt samtykket i en sådan erhvervelse.

Hovedreglen finder anvendelse på såvel mænd som kvinder og uden hensyn til den pågældendes ægteskabelige stilling eller alder. Alderen vil dog få betydning ved afgørelsen af, om der i det enkelte tilfælde skal foreligge ansøgning eller samtykke fra den pågældende selv eller fra formynderen. Når forslaget anvender det mere ubestemte udtryk „formynder“ og ikke enten „værge“ eller „indehaver af forældremyndigheden“,

skyldes det, at det ofte må afgøres efter udenlandsk ret, hvem der er beføjet til at handle på mindreåriges, sindssyges og lignende personers vegne.

Efter § 5, 2. pkt., i loven af 1925 bevarer danskfødte personer indfødsretten, indtil de flytter ud af riget. Denne særregel tager i første linie sigte på danske kvinder, der her i landet gifter sig med udenlandske mænd. Når disse personer på forhånd undtages fra fortabelsesreglens virkninger, synes der ingen anledning til at opretholde denne undtagelsesregel; den er derfor udgået af forslaget.

Paragraffens nr. 2—4 indeholder nogle undtagelsesbestemmelser. Efter nr. 2 fortaber den, der bliver fremmed statsborger ved at indtræde i offentlig tjeneste i et andet land, sin danske indfødsret, selv om han ikke har ansøgt om eller udtrykkeligt samtykket i erhvervelsen af fremmed statsborgerret.

Undtagelsen i nr. 3 tager sigte på, at danske forældre sammen med deres børn erhverver fremmed statsborgerret.

Undtagelsen i nr. 4 vedrører det forhold, at en dansk kvindes udenfor ægteskab fødte barn bliver fremmed statsborger derved, at dets moder indgår ægteskab med den udenlandske fader. Bor barnet her i riget, er det dog en betingelse for indfødsrettens fortabelse, at det inden det fyldte 18. år flytter ud af riget.

Til § 8.

Bestemmelsen i stk. 1 svarer til § 6, stk. 1 og 2, i loven af 1925. Man har dog for at undgå fortolkningstvivel ikke ment som hidtil at burde fremhæve enkelte arter af ophold, der kan ligestilles med bopæl, fremfor andre. Endvidere foreslås det, at kgl. resolution om bevarelse af indfødsretten — i modsætning til, hvad der nu gælder — skal kunne meddeles også efter ansøgerens fyldte 22. år, når blot ansøgningen er indgivet inden 22 års alderen.

I stk. 2, der iøvrigt svarer til § 6, stk. 3, i loven af 1925, er udgået bestemmelsen om, at en mands fortabelse af indfødsret får virkning for hustruen. For børnenes vedkommende indtræder fortabelsen efter forslaget, når den af forældrene, gennem hvilken de har erhvervet dansk indfødsret, mister denne ret, medens den nugældende regel altid lader ægtebarn følge faderen og udenfor ægteskab født barn moderen.

Til § 9.

Loven af 1925 indeholder ingen hertil svarende regel.